

MARIUS STĂNESCU:

„Le iubesc pe toate“

□ **Domnule Marius Stănescu, v-am văzut toate filmele, televiziunile, v-am văzut pe scenă (Richard III), v-am ascultat înregistrările radiofonice, v-am citit interviurile, iar acum, în sfârșit, o întâmplare fericită a făcut să vă „prind“ în foaierea Teatrului „Nottara“, după o lungă absență a dumneavoastră din România, pentru niște filmări la BBC Londra, dacă bine am înțeles...**

■ Ați înțeles foarte bine! Am avut norocul să fac la BBC un film de televiziune (ceea ce se înțelege acolo prin film de televiziune, ei nu lucrează niciodată pe casete video!) în două părți, care se cheamă „The Lab“ și care va apărea la BBC 1. Am fost contactat acum trei ani și jumătate, când eram în turneu cu **Richard III** în Marea Britanie. Spectacolul fiind un succes și cronicile fiind extraordinare, au venit multe persoane importante din Marea Britanie să ne vadă. În urma acestui spectacol, Marcel lureș a fost contactat de unul dintre cei mai importanți impresari de acolo, Jeremy Connaway (care este și impresarul lui Anthony Hopkins), și a intrat în circuitul internațional de film. Radu Amzulescu a făcut și el un film alături de mari actori ai lumii: Donald Sutherland, Max von Sydow, Steven Rea, și același impresar m-a contactat după doi ani, când a fost aici la premiera cu **Omorul în catedrală**. Am discutat mai mult cu el, i-a plăcut cum vorbesc engleza... Mi-a spus că dacă vreodată va apărea ceva pentru mine, o să-mi dea un telefon. După doi ani de la această discuție, și-a adus aminte, pentru că în film există un personaj care se cheamă Ștefan Popescu, este un chimist foarte bun, tânăr (30 de ani, dar tânăr, nu?!), care a lucrat cu Elena Ceaușescu înainte și a fugit în Marea Britanie, unde stă de șase ani, lucrează într-un laborator, intenționează să rămână acolo. E „răul“ din film, din cauza lui se întâmplă tot ce se întâmplă. Este, zic eu, al treilea rol ca importanță, și singurul negativ! M-am dus la Londra, am dat probe cu producătorii și regizorul filmului (care e o doamnă – Moira Armstrong), în urma probelor am luat rolul, am stat șase săptămâni și am făcut filmul. Sunt și eu curios să-l văd!

□ **Condițiile au fost... ca-n filme?**

■ Bineînțeles. Exact ca-n filme. Anglia e o țară civilizată. Probabil că va trebui să treacă multă vreme până când o să ni

se întâmple același lucru în România, dar... sperăm că o să se întâmple. Cam asta a fost experiența londoneză. Sper să nu fie singura!

□ **Să ne temem că veți pleca din țară?**

■ Nu, niciodată! Niciodată nu m-am gândit la asta! Dacă mai primesc oferte dincolo, cu toată plăcerea le voi onora, dar niciodată n-am intenționat și nu intenționez să rămân definitiv în altă parte. Mi-a fost destul de dor, deși poate că sună ciudat, dar a fost prima oară când am ieșit din țară singur. Nu în turneu, nu cu colegii... După șase săptămâni, voiam să se termine mai repede totul, voiam acasă.

□ **Știu că ați filmat și în țară, înainte de BBC, la Mircea Veroiu, pentru ultimul său film.**

■ E prima mea întâlnire cu Mircea Veroiu și am avut bucuria să descopăr că ne înțelegem ca și cum ne-am fi cunoscut „de mici“. Așa am simțit eu... A fost o colaborare extraordinară. În film e vorba despre o româncă (este un fapt real) care l-a dat pe mâna poliției pe celebrul gangster John Dillinger. E o adaptare a romanului „Femeia în roșu“, care a apărut în anii '80, scris de trei autori români. Domnul Veroiu a făcut un scenariu, după părerea mea extraordinară, l-a combinat și cu ziuă de astăzi. Eu sunt tânărul regizor de film care află despre această poveste și cercetează biografia femeii, luând interviuri... Nu e un rol foarte mare, dar niciodată n-am „pus bază“ pe întinderea unui rol, dacă oamenii cu care lucrez sunt importanți, interesați și am limbaj comun cu ei.

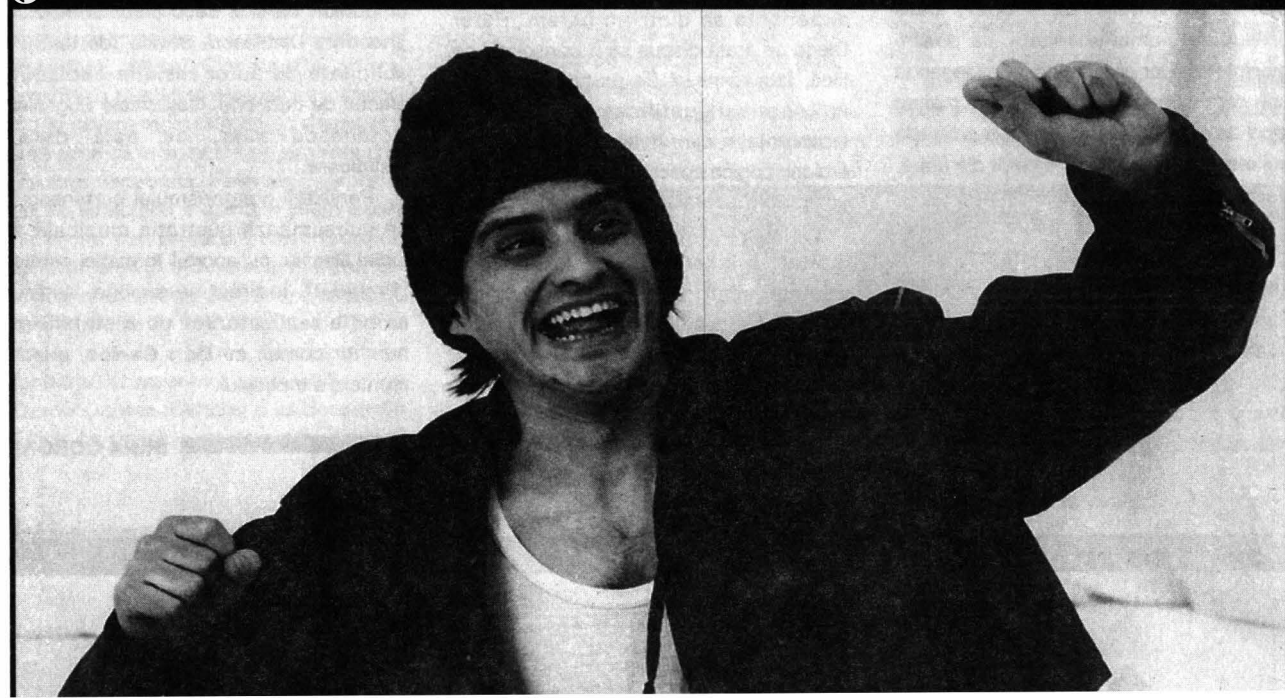
□ **Să ne întoarcem puțin în trecut... Ați dat de cinci ori admitere la ATF. Cum a trecut pentru dumneavoastră acest timp? V-ați gândit la un moment dat să renunțați?**

■ Să ne întoarcem, deși mi-e foarte greu să-mi amintesc, acum. Atunci a fost cumplit, deși tot răul a fost spre bine, căci, dacă intram mai devreme, terminam mai devreme... Prima oară când am dat examen era în '84, aș fi terminat înainte de evenimentele din '89 și n-aș fi putut să-l am profesor pe Alexandru Reban. El nu era în școală la ora aceea, a venit după '90. Asta a fost o șansă... Nu-mi pare rău că s-a întâmplat așa, pentru că, zic eu, am recuperat cei cinci ani, având în vedere că sunt angajatul Teatrului Odeon din '91, când eram în anul II de facultate. Cred că sunt primul caz de student angajat în teatru din anul II. Nu neg că am avut noroc și-i mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta! Am lucrat destul de mult în timpul acesta, am făcut opt filme din '91 până în '96, ceea ce cred că nu e puțin. Nu e nici mult, dar am avut roluri importante.

□ **Dacă nu ați fi intrat nici a cincea oară, ați fi dat până reușeați?**

■ Nici așa! Am făcut un pariu cu mine însumi, pentru că una e să vrei și alta e să poți. Eu voiam neapărat să mă fac actor. În

© Marius Stănescu în *Înjunghiata* de Antonio Onetti la Odeon (regia: Jean Dusaussouy)

urma primului examen de admitere, când concuram pentru un singur loc, am picat primul sub linie. Asta însemna ceva... Însemna că mai trebuia să încerc! Dacă nu luam proba eliminatória în primul an, renunțam, pentru că însemna că nu am ce căuta acolo.

□ Vă iubiți toate rolurile din teatru și film?

■ Le iubesc pe toate, pentru că altfel nu le făceam. Dacă nu îți place unul, nu ții la el cu toată ființa ta, nu oricum, nu puțin sau „ăsta merge"... Dacă-ți place, trebuie să-ți placă de tot, că de-ai îl faci. Te doare. E ca o naștere. Copii nu faci decât dacă îi iubești pe urmă. O femeie care se chinuie să nască o face pentru că vrea copii. Personajele noastre sunt copiii noștri. Și dacă i-am născut, trebuie să-i iubim pe toți, indiferent dacă unii ies... ușor handicapați.

□ Ce ați făcut în cel cinci ani, până ați intrat la facultate?

■ Am lucrat pentru pregătire. Am avut mare noroc cu părinții, care m-au ajutat, pentru că altfel nu se putea, și mă ajută și acum, pentru că, iarăși, altfel nu se poate... În cei cinci ani m-am pregătit pentru admitere cu Virgil Flonda, Petrică Gheorghiu, Nae Iliescu și, vreo săptămână, și cu doamna Mihaela Juvara.

□ Ce ați jucat mai important în Institut?

■ Am jucat foarte mult, vreo 20 de roluri. La clasă, AA din **Emigranții** de Mrožek, **Regele din Becket** (ca și acum, la „Nottara”), Kocikariov din **Căsătoria** de Gogol, Tipătescu, Rică Venturiano, Pickering din **Pygmalion**, Bufonul din **Escorial**, „bătrânul rege Lear”, Arlecchino și Pantalone în commedia dell'arte, Odiseu în **Hecuba**, Gaev din **Livada de vișni**, Boțoghină din **Moromeții**. Acestea au fost la clasă sau în spectacolele colegilor de la regie, în primii doi ani. Pe scena profesionistă am debutat la Casandra, cu Abad din **Pe cheiul de Vest** de Bernard-Marie Koltes, în regia lui Felix Alexa. Apoi am trecut la Teatrul Odeon, unde m-a luat Vlad Mugur.

□ Ați debutat aici în Richard III?

■ Nu. Primul rol a fost în **Mincinosul** de Goldoni, în regia lui Vlad Mugur. După aceea s-au mai întâmplat multe și frumoase... nu le mai știu în ordine: **Faust** de Marlowe în regia lui Dragoș Galgoțiu, apoi a fost **Richard**. Apoi **...au pus cătușe florilor**, **Înjunghiata**, **Întâlnire în pădure** (în regia Cătălinei Buzoianu), unde am avut norocul să joc alături de doamna Olga Tudorache. De altfel am avut privilegiul să joc și alături de George Constantin, când am terminat anul I, în **Omul, bestia și virtutea** de Pirandello, în regia lui Alexandru Dabija. Aceasta a fost prima mea piesă de turneu, cu un teatru particular; cred că a fost unul dintre primele teatre particulare – „Teatrul nostru” din Galați, unde mai jucau Hossu, Diplan... Revenind la Odeon, am mai jucat în **Demonul meschin**, **La țigănci**, **Lulu**, **Teatrul Seminar** de Petre Țuțea... Am făcut vreo zece roluri la Odeon, cele mai importante pentru mine.

□ Vă simțiți nedreptățit în privința premiilor?

■ Nu, de ce, vai de mine! În film am luat premii: pentru rol secundar în „Undeva în Est”, la Costinești, și pentru debut în „Pro Victoria”, cu Cristian Iacob, unul dintre actorii mei preferați – asta trebuie neapărat să scrieți! –, colegul meu și unul dintre actorii mei preferați. În teatru am luat premii cu colectivul de la Odeon: pentru cea mai bună echipă la **...au pus cătușe florilor...**, pentru cel mai bun spectacol cu **Richard III**.

□ Se vor relua Richard III și Cătușele...?

■ Nu știu, să dea Dumnezeu!

□ Ce veți juca în viitor? Dacă aveți certitudini...

■ Din 7 martie am început, cu colegii mei de la „Bulandra”, repetițiile pentru spectacolul **1794**, un scenariu făcut de Alexandru Darie după **Danton** de Camil Petrescu, **Moartea lui Danton** de Büchner și **Marat-Sade** a lui Peter Weiss. După aceea voi începe repetițiile la **Upercute stânga** de Joël Jouanneau, o piesă franceză de actualitate, foarte frumoasă, în regia lui Dragoș Galgoțiu.

*Ziua Internațională a
Dansului
– 29 aprilie 1997*

**Mesaj internațional
de Maurice Béjart**

Acest secol XX, care curând își va încheia destinul, ne-a adus cu adevărat confirmarea a ceea ce declarăm eu în anii cincizeci, în fața unor zâmbete cam ironice, și anume că a fost secolul Dansului.

Acum o sută de ani, o neună de geniu apărea aproape goală sub vălurile ei, liberă și sublimă, răsturnând toate tradițiile și ideile primite despre arta baletului: era Isadora Duncan.

Baletele Ruse ale lui Serghei Diaghilev, la rândul lor, au făcut altă revoluție, în care s-au aruncat cele mai mari genii ale epocii, muzicieni, pictori, dansatori, coregrafi. De atunci, Dansul, această „frumoasă din pădurea adormită” deșteptată în sfârșit, cucerește fără încetare noi spectatori și țări noi, în lumea întreagă.

Diferitele tendințe coregrafice se confruntă, stilurile se dezvoltă, se amestecă, se luptă sau se combină și s-ar putea spune că secolul acesta vede trăind și creând tot atâția coregrafi câți muzicieni de operă a cunoscut secolul XIX.

Un public tânăr și sensibil sprijină orice încercare nouă, luând locul vechilor „baletomani” și aducând deodată Dansul pe aceeași linie și în competiție cu cei doi „mari” ai epocii: Sportul și Cinematograful.

Dansul e un sport și mai mult decât un sport, deoarece el reunește bucuria efortului, a competiției sportive, cu o trăire emotivă și spirituală.

Dansul, ca și Cinematograful, ne propune imagini repezi, emoționante, plastice, abstracte sau dinamice, care intră în ritm cu ego-ul nostru.

Secolul acesta stă să moară, trăiască Dansul, Dansatorii, toți aceia care-și caută ființa prin mijlocirea corpului.

Maurice Béjart – schiță biografică

Maurice Béjart, născut la Marsilia la 1 ianuarie 1927, este renumit în lumea întreagă în calitate de coregraf, director de companie și fondator de școală.

În 1957, a înființat „Ballet Théâtre de Paris”. Compania s-a mutat apoi la Bruxelles, unde Béjart a înființat „Baletul Secolului Douăzeci”, precum și „Școala Mudra”, devenită celebră în lumea întreagă.

Din 1987, Maurice Béjart și compania sa s-au stabilit la Lausanne, în Elveția. În 1992, el a creat acolo Școala-Atelier Rudra.

De foarte mulți ani, Maurice Béjart și trupa sa au întreprins turee în multe țări ale lumii, cucerind pretutindeni elogiile criticii și entuziasmul publicului. Personalitate dinamică și emoționantă a lumii dansului, Maurice Béjart a fost distins cu numeroase premii.

IOANA FLOREA